

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΕΤΕΡ ΜΑΚ ΜΑΪΓΡΟΥ

ΕΤΣΙ ΕΙΝΕ ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ!...

ΑΙ, η Μάργκαρετ είχε παρακουρή στην περιπέτεια αυτή, δίχως να το καταλάβει. Ήταν μία τρέλλα, το καταλάβαινε, μα μία τόσο ευχάριστη και διασκεδαστική τρέλλα!

Τα φώτα του ντάνιινγκ, ή μυρωδιές των ποτών, οι σκοποί της ορχήστρας την είχαν ζαλίσει. Καί χόρευε, χόρευε διαρκώς, με τον ίδιο πάντα νέο, τον όποιο είχε γνωρίσει λίγες ώρες πριν. Πώς τον έλεγαν; Χάρρυ. Ναι... Δεν ήξερε τίποτε άλλο, παρά μονάχα το μικρό του όνομα: Χάρρυ.

Την είχε συναντήσει την ώρα που έβγαζε από το γραφείο, για να γυρίσει στο σπίτι της. Έπειδή έβρεχε, της είχε προσφέρει την όμπρέλλα του.

—Τό ξέρεις πώς είσαι όμορφη; της είπε χαμογελώντας.
—Αλήθεια; Έκανε η Μάργκαρετ, ξεσπώντας σ' ένα ήχηρο γέλιο. Μα κι' εσύ δεν είσαι όμορφη!

—'Ε, τότε, θα δής πώς θα ταϊριάζουμε!...
Κι' άρχισαν να φλυαρούν στη στάση του τραίμ.

—Βγαίνεις τό βράδυ; τή ρώτησε.
—Πώς μπορώ; 'Αφού είμαι άρραθωνιασμένη!
—Τί φρίκη! Έκανε ο Χάρρυ. Μα γιατί βιάζεσαι τόσο να παντρευτής; 'Χεις καιρό. 'Ελα, λοιπόν. Θα σε περιμένω άπόψε στις έννέα έδώ πέρα: Θα πάμε να χορέψουμε...

—Αλήθεια; Έκανε η Μάργκαρετ, λαμποκοπώντας από τη χαρά της.

Ο χορός ήταν τό πάθος της. Κι' όμως, άπό τον καιρό που είχε άρραθωνιαστή, δεν είχε πατήσει τό πόδι της σέ ντάνιινγκ... 'Α! Πήγαινε να σκάση!...

—Λοιπόν, σύμφωνοι; της είπε ο Χάρρυ. Μη με κάνεις να περιμένω πολύ, γιατί δεν είμαι άπό εκείνους που περιμένουν!
Κι' εκεί, έξω άπό τό καφενείο του «Αδύτων», φιλήθηκαν, σάν να γνωρίζοντουσαν άπό καιρό.

—Φιλιά όμορφα, έ; Πές την αλήθεια; Έκανε ο Χάρρυ, χαμογελώντας.

—Είσαι ένα τρελλόπαιδο! Νά τί είσαι! του ψιθύρισε με τρυφερότητα η Μάργκαρετ.
Καί πήγε στο ραντεβού, στις έννέα ή ώρα, δίχως να συλλογίζεται τον Ντούγκλας, τον άρραθωνιαστικό της.

Την άλλη μέρα μπροστά στο γραφείο, την περίμενε ο Ντούγκλας.

—Εσύ, αγάπη μου; Τί έκπληξις! του φώναξε η Μάργκαρετ, καί στήριξε τό χέρι της στο μπράτσο του.

—Μά άφού δεν μπορώ πειά να σέ βρώ στο σπίτι; παραπονέθηκε ο Ντούγκλας. Τί γίνηκες χθές τό βράδυ;

—'Ελα, μη μου κάνεις τώρα σκηνές, Ντούγκλας, του είπε χαμογελώντας. Ξέρεις πολύ καλά πώς με είχε καλέσει μία φίλη μου. Δεν σου τό είπε ή μαμά;

—Δεν είχα σκοπό να σου κάνω καμιά σκηνή... Βέβαια, δεν μπορεί ν' άρνηθής κανείς μια εύγενικιά πρόσκληση... Αυτό μάλιστα είπα καί στη μαμά σου χθές τό βράδυ, πού πέρασα να σέ πάρω... 'Επειτα, έχουμε τόσο καιρό μπροστά μας!...

Αυτά τά λόγια έκαναν μια παράδειση έντύπως στη Μάργκαρετ. Για να δή άν ο άρραθωνιαστικός της μιλούσε σοφάρα; τον κύτταξε στις μάτια καί κατάλαθε πώς δεν την ειρωνευόταν. Δεν ήξερε λοιπόν τί άπάντησι να του δώση.

—Δεν μιλάω καλά; της ξαναείπε ο Ντούγκλας.

—'Η Μάργκαρετ κοκκίνησε, δίχως να τό θέλη.

—Διασκεδάσες τουλάχιστον;

—'Ε, λιγάκι... Δεν βαρύνεσαι...

ψιθύρισε με πνιγμένη φωνή.

—Μά τί θέλεις; 'Όταν δεν πηγαίνει κανείς με την καρδιά του...

—'Απόψε όμως θα είμαι στο σπίτι, του είπε η Μάργκαρετ. Πέρασε να με πάρης...

—Μήπως στενοχωρήσω τη μαμά;

—Κάθε άλλο! Τό ξέρεις πολύ καλά ότι σέ λατρεύει!

Μά τό βράδυ ο Ντούγκλας δεν πέρασε να την πάρη. Της έστειλε ένα σημείωμα: «Μια άπρόσπτη δουλειά στο γραφείο, μ' έμποδίζει νάρθω...» 'Η Μάργκαρετ πειράχτηκε. 'Η δουλειά του γραφείου ήταν μια πρόφασις... Κι' αλήθεια, την άλλη μέρα ο Ντούγκλας πήγε να την πάρη άπό τό γραφείο της, μ' ένα όμορφο μπουκέτο στο χέρι. 'Η Μάργκαρετ, μπροστά στον τρυφερό έρωτά του, άρχισε να νιώθη τύψεις για την τρελλή έκείνη περιπέτεια της με τό Χάρρυ. 'Ε, κι' έπειτα; Μήπως είχε κάνει κανένα έγκλημα; Είχε πάει μ' ένα όμορφο καί τρελλό άγνωστο να χορέψη σ' ένα ντάνιινγκ! Τά δυό φιλιά; Μά μήπως είχε κανένα θανάσιμα άμάρτημα δυό νόστιμα φιλιά;

Κι' ή μέρες άρχισαν πάλι να κυλούν όπως πρώτα. Μά ή Μάργκαρετ ήταν άήσυχη. 'Ο Χάρρυ είχε γίνει άφαντος κι' ο Ντούγκλας... Ναι, ο Ντούγκλας δεν ήταν όπως πρώτα. Είχε αλλάξει! Έκανε άστεα, έλεγε διάφορες ιστορίες, έμενε πολύ λίγο μαζί της καί την άφηνε να τον περιμένη άδικα στά παντεσού.

Τό πό το περίεργο όμως άπ' όλα, ήταν ότι ή Μάργκαρετ δεν μπορούσε να βρη τρόπο να παραπονέθής.

Κι' έτσι, σιγά-σιγά, έχασε τό κέφι της κι' έγινε μελαγχολική. 'Η εύθυμία, τά γέλια, τ' άστεία του Ντούγκλας της φαινότουσαν ψεύτικα. Μήπως δεν την άγαπούσε πειά; Κι' όμως, ή σοβαρότητα του, πριν, της ήταν άνυπόφορη! 'Ότι της άρεσε στο Χάρρυ, τό εύρισκε τώρα στον Ντούγκλας κι' ώστόσο δεν ήταν ευχαριστημένη. Καταλάβαινε ότι τον άγαπούσε, παρ' όλες τις τρέλλες της... Μά μήπως δεν την άγαπούσε πειά; Μήπως ο Ντούγκλας έπαίξε τώρα μαζί της; Κι' έπειτα, τί έκανε όταν ήταν μακριά της; Πού πήγαινε; Μήπως είχε καμιά φίλη; Μά, βέβαια! 'Η Μάργκαρετ δεν τον ένδιέφερε πειά. Γι' αυτό της φερόταν τόσο έπιπόλεια. Γιατί δεν μιλούσε τώρα για τό γάμο τους;

'Από τη στιγμή εκείνη, ή Μάργκαρετ άρχισε να ζηλεύη τον Ντούγκλας.

—Μαμά, δεν σου φαίνεται πώς άλλαξε ο Ντούγκλας; ρώτησε μια μέρα τη μητέρα της.

—Διόλου! Γιατί;

—Δεν ξέρω. Μου φαίνεται ότι πρώτα ήταν διαφορετικός: Πιο σοβαρός, πιο τρυφερός μαζί μου.

—Περίεργο! Δεν πρόσεξα τίποτε... Έκανε ή μητέρα της.

Τέλος, μία μέρα, ή Μάργκαρετ λίγο έλειψε να λιποθυμήσει. Ένα μυρωμένο γραμματάκι, δίχως ύπογραφή, της τά έξηγοούσε όλα. Τό είχε βρη πάνω στο τραπέζι της, μόλις μπήκε ένα πρωί στο γραφείο. Τά μάτια της γέμισαν δάκρυα, καθώς τό διάβαζε. 'Επειτα, προσπάθησε να συγκεντρωθής καί να δουλέψη, μά κάθε τόσο τά δάκρυα έτρεχαν άπό τά μάτια της.

'Όταν γύρισε στο σπίτι, δεν βάσταξε πειά:

—Βλέπεις, βλέπεις ότι είχα δικη; είπε της μητέρας της. Δεν με άγαπάει πειά. Ποτέ του δεν μ' άγάπησε! 'Έχει μία φίλη. Κι' όταν δεν έρχεται σέ μένα, καταλασθαίνεις πού πάει. Πάει μαζί της! Κι' εγώ... εγώ!...

'Η μητέρα της της έβριξε μια λοθήματα.

—'Ετσι είναι οι άνδρες.. της είπε. 'Αφσέ με, έμένα, να του μιλήσω άπόψε πού θάρθη.

—'Όχι, εγώ θα του μιλήσω! φώναξε ή Μάργκαρετ. Θα δής πώς θα τον βάλω στη θέση του. Θα δής!...

Καί τά δάκρυα, θερμά, έτρεχαν άπό τά μάτια της.

'Εκείνο τό μυρωμένο γραμματάκι της είχε φανερώσει με κά-

Κι' εκεί, έξω άπό τό καφενείο του «Αδύτων», φιλήθηκαν, σάν να γνωρίζοντουσαν άπό καιρό...

Θε λεπτομέρεια τις τρέλλες του Ντούγκλας και της έλεγα πως μπορούσε να τον πιάσει επί' αυτοφώρου. Η Μάργκαρετ λοιπόν, δίχως να βάλει τίποτε στο στόμα της από τη στενοχώρια, έδοποιήσε πως δεν θα πήγαινε στο γραφείο και τράβηξε για το Χαύδ Παρκ, όπου είχε ραντεβού ο Ντούγκλας, όπως έλεγε το γράμμα...

Το πάρκο σ' εκείνο το μέρος ήταν έρημο. "Ένας κίτρινος ήλιος έπαιζε κατά νερά της μικρής λίμνης.

Η Μάργκαρετ έβριζε μια ματιά τριγύρω κι' ύστερα πήγε και κάθισε σ' ένα πάγκο, πίσω από μερικούς κίτλους θάμνους για να βλέπει δίχως να φαίνεται. "Α! Πόσο πονούσε! Πόσο υπέφερε κεινη την ώρα! Τι θα το έλεγε, όταν θα τον έβλεπε με τη φίλη του: "Ήξερε τί θα το έλεγε. Θα τον οιούριζε όπως το φίλιζε!

Πέρασε έτσι μισή ώρα κι' όμως δεν φάνηκε κανείς. Μά γιατί δεν έρχονταν; Πόση ώρα περίμενε ακόμη; Το κεφάλι της άρχισε να της πονάει. Τα μάτια της θάμπωναν από τα δάκρυα... Πόσο ήθελε να πεθάνη... Ναι, να πεθάνη!...

"Άξαρνα, ένοιωσε δυό χέρια να τυλιγμένας γύρω της, κι' η Μάργκαρετ βρέθηκε στην άγκαλιά του Ντούγκλας.

—"Εού! Έκανε ασασιωμένη.
—"Μά, ναι, έγω είμαι! της απάντησε μ' ένα παράξενο χαμόγελο.

Η Μάργκαρετ τά είχε χαμένα.
—"Ήξερες λοιπόν; τον ρώτησε.
—"Αφού είχα γράψει έγω το γράμμα!
—"Ω! Μά είσαι ένα τέρας! Μά με βασανίσες έτσι δυό δλόκληρες ώρες!

Ο Ντούγκλας την έπιασε από τους καρπούς των χεριών και την κύτταξε βαθιά στα μάτια, σαν να ήθελε να διαβάσει στα βάθη της ψυχής της.

—"Πόνεσες; τη ρώτησε.
—"Ναι... του απάντησε ταπεινωμένη.
—"Κι' έγω πονούσα τόσες μέρες... ψιθύρισε ο Ντούγκλας.

Και με δακρυσμένα μάτια, την έσφιξε στην άγκαλιά του, εὐτυχισμένος. Η Μάργκαρετ ήταν πάλι δική του. Τον αγαπούσε τώρα σ' αλήθεια! Κανείς άλλος άνδρας δεν ήα μπορούσε πειά να την παρασύρει σέ μια τρελή περιπέτεια...

ΠΕΤΕΡ ΜΑΚ ΜΑΙ' ΠΛΑΥ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΜΕΤΑΞΥ ΔΥΟ ΠΟΝΩΝ

"Ένας κύριος έπεσκέφθηκε για τρίτη φορά τον οδοντοίατρό του, για να τον βγάλει ένα τρίτο δόντι.

—"Α! Καλημέρα! τοῖπε ο οδοντοίατρός του εὐγενέστατα, μόλις ο πελάτης του μπήκε μέσα στο ιατρείο του. Θα κάνουμε καμιά τρίτη έξαγωγή;

—"Δυστυχώς, ναι, του απάντησε, απαρηγόρητος, ο πελάτης.
—"Καθίστε, παρακαλώ.

—"Νά καθήσω ;... "Άλλά, δεν άκούω την κόρη σας...
—"Την κόρη μου; άπόρησε ο οδοντοίατρός.

—"Ναι, αυτή πουσαιζει πιάνο στο διπλανό δωμάτιο, την ώρα που μου κάνετε τις προηγούμενες έξαγωγές. Μην ξεχνάτε ότι κι' αυτό τον λόγο έρχομαι πάλι σέ σάς... Για ν' άκούσω την κόρη σας. Διαφορετικά, θα πήγαινα σ' άλλον οδοντοίατρό. Η μουσική, βλέπετε...

—"Α! Έκανε ο οδοντοίατρός, θέλετε να πητε ότι σάς άρέσει ν' άκούτε μουσική την ώρα που θα σάς βγάλω το δόντι ;...

—"Βεβαίωστα.

—"Της θιας γνώμης είμαι κι' έγω, κύριε, του έτόνισε ο οδοντοίατρός. Πιστεύω άκραδάντως ότι η μουσική γλυκαίνει τον πόνο...

—"Ακριβώς! συμπέρανε κι' ο πελάτης. Τίποτα δεν άνακουφίζει έναν μικρό πόνο, όσο... Ένας μεγαλειότερος!

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΜΑΞ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΘΘΝΩΣ

Η άφιξις του "Θθωνος στας "Αθήνας. Η ανάθεσις επί της "Ακροπόλεως. Το δίστιχο του Βύρωνος. Ο "Θθων και τα δανειά. Το περιεσσεμα του θσασοφυλακίου. Κκι προπληρωμές. Ο "Θθων κι' ο γερεχωνιστής. Η κωλύσις και η ευγενεία του Βασιλέως. Οι πρωτοχρονιατικοί μποναμαδες της βασιλείσσης "Αμαλίας, κλπ.

Την πρώτη μέρα ποῖθε ο "Θθων στην "Αθήνα, αφού αναπαῖθηκε λίγες ώρες στο πρόχειρο καλύτι του — ένα μικρό ξύλινο σπίτι — έξέφρασε την έπιθυμία ν' ανέθι στην "Ακρόπολι. Η ήμερα εκείνη όμως ήταν βροχερή κι' ο άκόλουθοι του κατόρθωσαν να τον πείσουν ν' αναβάλλη την ανάθεσί του. Την έπομένη όμως πραγματοποιήσε τον διακελι τον πόθο. Και νέος, όπως ήταν, ανέθιρε γοργά-γοργά πάνω στον "Ιερό Βράχο και μόλις έφτασε μπροστά στον Παρθενώνα, έτρεξε και φίλησε έναν από τους στύλους του! Κατόπιν ζήτησε να ιδη την μαριμαρινή στήλη, στην άποία ο Βύρων έγραψε το παρακάτω τρομερό κατηγορητήριο κατά των αυταπειρωτών του:

Quid non fecerunt Goti
fecerunt Scoti.

Το δίστιχο αυτό ο "Θθων το διάβασε μεγαλοφώνως, κουνώντας διλιβέρα το κεφάλι του.

Ο βασιλέας "Θθων ήταν άποπότης έθλιος των δανειών. Όταν κάποτε του παρουσίασαν το διάταγμα της εγγράσειως ενός δανείου 500.000 δραχμών — τις όποιες έψησε το Σμιθούλιο της "Επικρατείας — ο "Θθων, όργισμένος, άρνήθηκε να βάλει την υπογραφή του κι' επέστρεψε το διάταγμα άναπόδοτο.

Κατά τα Ναυπλιακά, όταν το ύπουργείο του "Αιματος ζήτησε την ονομολόγησι ενός μαροδανείου, που ήταν άπαιρητο για τα έξοδα της άποστολής στρατού κατά του Ναυπλίου, ο "Θθων άρνήθηκε να το έγκρίνη κι' αυτό, μολονότι κινδύνευε ο θρόνος του από τους έπαναστάτες. Και έτσι αναγκάστηκε ο πρωθυπουργός "Αθ. Μιαούλις να δανεισθή ένα προσωπείο του εγγύσι από την Τράπεζα 100.000 δραχμές, για τα έξοδα της άποστολής στρατού κατά των έπαναστατών.

Η οικονομεία αυτές του "Θθωνος είχαν ένα καλό άποτέλεσμα. Έφτασε δηλαδή έποχη — κατά τα τελευταία χρόνια της βασιλείας του "Θθωνος — που το κρατικό θσασοφυλακίο είχε περισσειώματα! Έτσι, στο 1859, το Κεντρικό Ταμείο του κράτους είχε περισσειώματα που υπερβάναν το ένα εκατομμύριο ταλήων! Κι' ο κεντρικός ταμίας, ο περιήμιος Χριστούλης, έλεγε καταχαρομένος στους ύπαλλήλους:

—"Ελάτε, βρε άδερφέ, να σάς πρατηλώσω από τρεις μισθούς!... Γιατί δεν έρχεσθε ;...

Παν' όλη την άνθηρή κατάσταση του κρατικού ταμείου όμως, ο "Θθων άρνιόταν έπιμόνα να έγκρίνη κάθε δαπάνη, που του ζήτησαν οι ύπουργοί του.

—"Μά τί θα τά κάνουμε τόσα περισσειώματα; τον ρωτούσαν οι ύπουργοί.

—"Άς μένουν στο ταμείο! άπαντούσε στερεότυπα ο βασιλέας. Δέν σαπίζου ν'...

Κι' όμως, ο "Θθων δεν ήταν φιλάργυρος. Λέγεται μάλιστα ότι δυό φορές μόνον, κατά την διάρκεια της βασιλείας του, έφασε χρήματα με τα ίδια του τα χέρια. Για πρώτη φορά στα βαρβαρία της κόρης του νομαρχού "Ηλιοπούλου. Τότε πήρε στα χέρια του, για μάρτυρα, ένα κομμάτι κίκα — σύμφωνα με το έθιμο — ένα είκοσιπεντατάκι. Κι' έβλεπ μιά φορά πάλι, όταν παρουσιάστηκε μπροστά του, στο παλάτι, ένας γέρος άγωνιστής. Έκει που έσκαβε ο άγωνιστής να πρωσκνήση, τοίπισαν άπό το σέλαχι μερικά δεικάρες στο πάτωμα. Τότε ο "Θθων, με την παρομοιδή ευγένειά του, έσκυψε, μάζεψε τις σκορπισμένες δεικάρες και τις έδωσε στον άφελή άγωνιστή, που είχε μείνει σαν άγαλμα, ύμμητος και άάνητος.

Κάθε Πρωτοχρονιά, η βασίλισσα "Αμαλία έδενε δέκα χιλιάδες δραχμές για δύο "Αγιοβασιλιάτικα, τα όποια έστελνε στα παιδιά του ύπηρετικού προσωπικού των άνακτόρων. Συναρτήτως άγόραζε χρήσιμα πράγματα, φορεματάκια, καπελλάκια κλπ. κι' έγραφε μόνη της, στα χαρτιά που καρφίτσισε πάνω σέ κάθε δέφρο, τα όνόματα των παιδιών, που τά θυμόταν όλα.

Τα δέφρα αυτά ήσαν πραγματικώς φεραστικά, γιατί σήμασε, με την άκρίβεια, έθπρεπε νύχη κανείς διλόκληρη περιουσία, για ν' άγοράση!

λης, έλεγε καταχαρομένος στους ύπαλλήλους:

—"Ελάτε, βρε άδερφέ, να σάς πρατηλώσω από τρεις μισθούς!... Γιατί δεν έρχεσθε ;...

Παν' όλη την άνθηρή κατάσταση του κρατικού ταμείου όμως, ο "Θθων άρνιόταν έπιμόνα να έγκρίνη κάθε δαπάνη, που του ζήτησαν οι ύπουργοί του.

—"Μά τί θα τά κάνουμε τόσα περισσειώματα; τον ρωτούσαν οι ύπουργοί.

—"Άς μένουν στο ταμείο! άπαντούσε στερεότυπα ο βασιλέας. Δέν σαπίζου ν'...

Κι' όμως, ο "Θθων δεν ήταν φιλάργυρος. Λέγεται μάλιστα ότι δυό φορές μόνον, κατά την διάρκεια της βασιλείας του, έφασε χρήματα με τα ίδια του τα χέρια. Για πρώτη φορά στα βαρβαρία της κόρης του νομαρχού "Ηλιοπούλου. Τότε πήρε στα χέρια του, για μάρτυρα, ένα κομμάτι κίκα — σύμφωνα με το έθιμο — ένα είκοσιπεντατάκι. Κι' έβλεπ μιά φορά πάλι, όταν παρουσιάστηκε μπροστά του, στο παλάτι, ένας γέρος άγωνιστής. Έκει που έσκαβε ο άγωνιστής να πρωσκνήση, τοίπισαν άπό το σέλαχι μερικά δεικάρες στο πάτωμα. Τότε ο "Θθων, με την παρομοιδή ευγένειά του, έσκυψε, μάζεψε τις σκορπισμένες δεικάρες και τις έδωσε στον άφελή άγωνιστή, που είχε μείνει σαν άγαλμα, ύμμητος και άάνητος.

Κάθε Πρωτοχρονιά, η βασίλισσα "Αμαλία έδενε δέκα χιλιάδες δραχμές για δύο "Αγιοβασιλιάτικα, τα όποια έστελνε στα παιδιά του ύπηρετικού προσωπικού των άνακτόρων. Συναρτήτως άγόραζε χρήσιμα πράγματα, φορεματάκια, καπελλάκια κλπ. κι' έγραφε μόνη της, στα χαρτιά που καρφίτσισε πάνω σέ κάθε δέφρο, τα όνόματα των παιδιών, που τά θυμόταν όλα.

Τα δέφρα αυτά ήσαν πραγματικώς φεραστικά, γιατί σήμασε, με την άκρίβεια, έθπρεπε νύχη κανείς διλόκληρη περιουσία, για ν' άγοράση!

ΓΝΩΜΙΚΑ

Η εὐτυχισμένη στιγμή της ζωής μας μοιάζουν με καρφιά, μυηγιμένα έδώ κι' εκεί άταχτα πάνω σ' ένα τοίχο. Μας φαίνονται πολλά με την πρώτη ματιά, αλλά όταν τα μαζεύουμε, θα ιδούμε ότι δεν μπορούμε ούτε τη χούφτα μας να γεμίσουμε με αυτά.

Βοσσουνέτος

